

ARTIK SABAHLARI CANIM KAHVE İÇMEK İSTEMİYOR

Asistanlığımın ilk yılları...

O zamanki adıyla Oral Diagnoz ve Radyoloji Bilim Dalının eleman yokluğunda, hocasından memuruna kadar inim inim inlediği günler...

Derken bir atama haberi alıyoruz. 657 sayılı yasaya tabi bir diş hekimi kliniğimizde görevlendirilmiş. Elbette güzel bir haber, hepimizi heyecanlandırıyor ama kim bu diş hekimi? Nasıl biri? Çalışkan mı? Uyumlu mu? Henüz bilmiyoruz.

Birkaç gün sonra uzunca boylu, kır saçlı biri gelip kendini tanıtıyor: Diş Hekimi Yaver Işık.

Konuşması Bulgaristan göçmeni olduğunu hemen ele veriyor. Zaten devir faşist Jivkov yönetiminin Bulgaristan'da yaşayan soydaşlarımızı asimile etme veya göçe zorlama devri. Öğreniyoruz ki O da ailesiyle birlikte, nereye götürüldüklerini bilmeden alınıp, Türkiye'ye getirilen ve sağ kaldığı için şükreden çilekeşlerden biri. Ama hep neşeli, hep güler yüzlü.

O'nu tanıdıkça mesleki bilgisine de hayran olmuştuk. Mezuniyetinin üzerine yıllar geçtiği halde örneğin herhangi bir kanal patını oluşturan maddelerden, malzemelerin özelliklerine, ağız lezyonlarından, sistemik hastalıklara kadar her konuda bilgisi olan biriydi. Kısacası aldığı her eğitimi özümsemiş, sağlam temellere oturtmuş ve dağarcığında saklamıştı. Bizlere ve öğrencilere bilgi ve deneyimlerini anlatmaktan büyük bir zevk alırdı. Ama asıl özelliği diş hekimliği fakültesinden önce, ülkemizde karşılığı olmayan ve Bulgaristan'da sağlık teknikeri ile tıp doktorluğu arasında bulunan bir sağlık eğitimini almış ve köylerde doktor gibi çalışmış olmasıydı. O'nun aktardığı bilgiler sayesinde ki bizler mesleğimizin ve dalımızın dışlardan ibaret olmadığını daha iyi kavradık, teşhis ve tedavinin her aşamasının genel vücut sağlığını nasıl ve hangi mekanizmalarla etkileyebileceğini, sistemik hastalıklara yaklaşımın nasıl olması gerektiğini ve insan sağlığına mesleğimiz yönünden bu kadar geniş açıyla bakabilmeyi öğrendik. O jenerasyondan hiç birimiz Yaver beyin kariyerimize olan katkısını inkar edemeyiz.

Kısa sürede sanki senelerdir birlikte çalışmışız gibi sıcak, samimi, dost bir ortamı oluşturmuştu. Aslında yaşça hepimizden büyük, meslekte hepimizden kıdemliydi ama asla takıntıları yoktu. Hatta o zaman için kliniğe en son gelen kişi olarak kendisini en kıdemsiz hekim olarak görür, işleyişte her zaman bizlerin kararlarına saygı duyar ve sadece "benim fikrimi sorarsanız" diye başlayan bir cümleyle öneride bulunurdu. O kadar uyumluydu ki çalışma ortamımızdaki hiçbir şeyi değiştirmek zorunda kalmamıştık.

Göreve başlamasından sadece birkaç gün sonra, sabah kahvaltısının kahve ve sigaradan ibaret olduğunu anlamıştık. O günlerde ortak noktamız olan bu kötü alışkanlıklar, her sabah mesai başlangıcına kadar veya hasta bittikten sonra yaptığımız doyumsuz sohbetler için bir fırsattı. Bizim sabah kahvemiz bazen fıkralarla, bazen klinik işleyişiyle, bazen başımıza gelen komik olayları aktarmakla, bazen de geleceğe yönelik planlarımızı anlatmakla geçerdi. Ama mutlaka günümüzü aydınlatan ve bizi neşelendirerek mesaimize yüksek bir moralle başlamamızı sağlayan bir espriyi takip eden kahaahalarla biterdi.

Klinikte hasta olmadığı zaman bazen odama gelip gülerek "Tamer Bey, hanım sabah 5 lira harçlık verdi. Zenginiz. Bir şeyler içelim." derdi. Bir gün "Tamer Bey ne içelim?" diye sormuş, ben de "Sen ısmarlıyorsan kahve içelim, ben ısmarlıyorsam çay." diye yanıtlamıştım. Bu şakamı çok sevmişti. O nedenle ben sorduğumda da aynı yanıtı

alır, ardından meşhur kahkahasını duyardım. İşte seneleri, bıkmadan, usanmadan yaptığımız sohbetlerin böyle tatlı anlarıyla geçirmeye başladık.

Bütün neşesine rağmen çevresine hissettirmemeye çalıştığı bir gerçek vardı ki, 40 yaşından sonra vatanını terk ederek yeniden başa dönmüş, yeni bir ülkede yaşayabilmek ve çocuklarına iyi bir gelecek hazırlamak için takdir edilesi bir gayret içerisine girmişti. Asla şikayet etmedi, asla kendine acımadığı gibi kimseye acıandırmadı ve alıştığımız neşesinden, güler yüzünden hiçbir şey kaybetmedi. Yavaş yavaş ama insanüstü bir çabayla yaşamını yeniden kurdu. Kaygıları hep ailesi ve çocuklarıyla ilgiliydi. Özlemleri de Bulgaristan'da yaşadığı köyüyle.

1995 yılında bir rotasyon için Paris'e gitme hazırlığındaydım. Odamda Yaver Bey ve birkaç kişiyle günlük kahve sohbetlerimizden birini yapıyorduk. Arkadaşlar Paris'te yaşamının muhteşem bir şey olduğundan bahsedip, bana da fırsat yaratıp Fransa'da kalmamı öneriyorlardı. Onlar gidince Yaver Bey hüznle bana baktı ve "Tamer Bey, bunlar göç etmenin ne demek olduğunu bilmiyorlar. Ama ben biliyorum. Üstelik ben vatanıma göç ettim." dedi. O'nun bu sözünün ne anlama geldiğini Paris'te geçirdiğim sadece 3 ay içinde anlamıştım ve bunları söylerken gördüğüm hali bugün dahi içimi acıtır.

Yaver Bey'in 2010 Temmuzunda hastalandığını öğrendik. Teşhisini biliyor, sonucunu O da tahmin ediyordu. Ama tedavisinin ilk 6 ayında hala şakacı, hala güler yüzlü ve hala umutluydu. Sonraları bu güzel insanın yüzündeki gülümsemeler solmaya başladı. Kader, yaşadığı onca eziyetlerin diz çöktüremediği bu can dostumuzu 15 Temmuz 2011 günü bizden aldı. Her ölüm erkendir derler ama O'nunki hakikaten erkendi. Artık kahkahaları yıllarca emek verdiği Anabilim Dalımızın duvarlarında hoş bir seda olarak kalacak. O'nun gidişine karşı çaresizliğim bir yandan kalbimi yakıyor, diğer yandan da hiç olmazsa O'nu tanımış olmakla kendimi şanslı sayıp, Allah'a şükrediyorum.

Sevgili Yaver Bey,

Umarım hakkını bizlere helal etmişsindir. Dilerim mekanın cennet olur, kabrin nurla dolar. Dilerim sonsuza dek huzur bulursun.

Beni sorarsan gittiğinden beri artık sabahları canım hiç kahve içmek istemiyor. Bilmiyorum ne zamana kadar...

Prof. Dr. Tamer Lütfi Erdem